

[Krag.]

Sandhed, det erkender vi fuldt ud, er ude for en tung Belastning i denne Tid.

Det ærede Medlem Hr. Einer Jensen udtalte, at vi havde haft alle Muligheder for at opnaa Ændringer i det foreliggende Lovforslag, hvis vi havde været villige til at forhandle om Sagen. Jeg skal derom udtale, at vi overfor dette Spørgsmaal som overfor alle andre, der rejses af den højt-ærede Regering, har været rede til en saglig Drøftelse, men vi har ganske vist ikke kunnet tilegne os den Opfattelse, som var Betingelsen for, at man fra Flertalspartierne Side vilde give Tid til en forsvarlig Undersøgelse ogsaa af dette Spørgsmaal. Man har i denne Sag ønsket at følge den samme Fremgangsmaade, det samme Arbejdstempo, som man under Oppositionen ogsaa i Behandlingen af andre Problemer af social Natur. Den maa vi naturligvis underkaste os, men vi maa protestere imod, at man saa møder op her og proklamerer sin Forhandlingsvillighed, naar det i Virkeligheden er for sent og Mulighederne for Forhandling afgørende tilintetgjort.

Ja, det er saadanne Ræsonnementer og de paa dem hvilende Undersøgelser, der er bestemmende for Venstre, og som tilsiger os at burde fraraade det høje Ting at medvirke til dette Lovforslags Ophøjelse til Lov.

C. J. F. Sven: Jeg skal ikke blande mig i Spørgsmaalet om, hvorvidt de finansielle Bemærkninger, der har ledsaget Lovforslaget, vil komme til at holde Stik eller ikke; jeg er mest tilbøjelig til at tro, at det ærede Medlem Hr. Krag har Ret i den meget lange Udvikling, han her fremsatte, der mundede ud i en Kritik ikke alene af Bemærkningerne, men ogsaa af den Skrivelse, der er fremkommet fra Arbejdsdirektoratet. Naar jeg ikke skal blande mig i Striden om dette finansielle Spørgsmaal, hænger det sammen med, at det ikke er afgørende for vort Partis Stilling til det her foreliggende Lovforslag, idet vi, uanset om den ene eller den anden af de to Parter maatte have Ret i de økonomiske Bedømmelser af Forslagets Rækkevidde, ikke vil kunne tiltræde Lovforslaget. Naar vi ikke kan gaa med til det, skyldes det i første Række, at den Arbejdsløshed, der for Tiden hersker, ikke kan siges at have den samme kriseagtige Karakter som i de nærmest foregaaende Aar, og endvidere, at vi vil formene, at skal der være Tale om at yde en Hjælp til de arbejdsløse, der har opbrugt deres ordinære Arbejdsløsheds-

understøttelse, maa denne Hjælp ske gennem Krisekasser. Saa længe man ikke fra Regeringspartiets Side vil gøre en virkelig alvorlig Indsats for med os at mødes om en fornuftig praktikabel Ordning af dette Spørgsmaal, kan dette Parti ikke forvente, at vi for vort Vedkommende skal slutte os til Lejlighedslove af Karakter som den her foreliggende.

Overfor vor Kongstanke om en alt omfattende Krisekasse er der jo blevet fremført to Ting; vi har ogsaa hørt det her i Dag. For det første, at Krisekasserne ikke havde den fornødne Grundkapital, at man ikke kunde skaffe dem denne Grundkapital, og dernæst, at Medlemskontingentet skulde have en saadan Størrelse, at Arbejderne ikke var i Stand til at udrede det. Hvad det første angaar, at Krisekasserne for at komme rigtig i Gang mangler den fornødne Grundkapital, maa jeg sige, at vi har aldrig fra vor Side været karrige i saa Henseende. Ved første Behandling af Lovforslaget henviste jeg til, at vi fra vor Side havde stor Sympati for den Tanke, at man helt eller delvis anvendte Arbejdsløshedsfonden til at faa Krisekasserne rigtig sat i Gang, saa en Henvisning til den manglende Grundkapital kan i hvert Fald ikke have nogen som helst Værdi anført overfor os. Hvad det andet angaar, den svigtende Evne hos Arbejderne til at betale Kontingentet til Krisekasserne, maa jeg hævde, at dette er et Postulat, idet man i al Almindelighed maa gaa ud fra, at det vil være muligt for Arbejderne ogsaa at yde dette forøgede Bidrag til Arbejdsløshedsunderstøttelsen. Men dertil kommer saa det ikke helt uvæsentlige, at hvis man vil gaa ind paa den af os fremsatte Tanke om een Krisekasse fælles for alle Fag og omfattende hele Landet, vil det derigennem være muligt yderligere at formindske Kontingentet, saaledes at de enkelte Grupper af Arbejdere, som det maatte volde Vanskeligheder, maaske forbigaaende Vanskelighed, at svare Kontingentet, ogsaa herigennem vilde kunne hjælpes, idet det er givet, at jo bredere Basis Krisekassen har, desto lavere vil formentlig Kontingentet kunne sættes.

Nu er der den Bjendommelighed ved Lovforslaget, at det opererer paa to Linier i sine Formaals Begrundelse. Det ene Formaal for Lovforslaget er at hjælpe de arbejdsløse, der har opbrugt deres Hjælp, og man søger saa dèr at fremstille os som nogle forfærdelig haardhjertede. Mennesker, der ikke vil hjælpe disse, som det maa erkendes, i høj Grad ulykkeligt stillede Medborgere,